

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120203825
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120203825.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: T. U., B.. XX.XX.XXXX, X. X., o zaplatenie 3.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov z 03.08.2021 č.k. 5Csp/29/2021 - 193, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len súd „prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Stranám sporu n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania“.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., ako bankou a veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 20.08.2010 uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, ktorou právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 8.500,- eur. V zmluve sa žalovaný zaviazal zaplatiť poskytnutý úver v 120 mesačných splátkach po 47,04 eur do 31.08.2010 a od 20.09.2010 vo výške 144,33 eur mesačne s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 20.09.2010 a posledná splátka dňa 20.08.2020. Keďže žalovaný poskytnutý úver riadne a včas nesplácal, Slovenská sporiteľňa, a.s., výzvou zo dňa 27.01.2018 vyzvala žalovaného k úhrade dlžnej sumy, následne ku dňu 28.02.2018 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Ako vyplynulo zo skutkového tvrdenia samotného žalobcu, žalovaný do dňa podania žaloby uhradil z poskytnutého úveru sumu 10.762,32 eur, teda uhradil sumu prevyšujúcu výšku poskytnutého úveru.

4. Predmetná zmluva o splátkovom úvere je vzhľadom na povahu účastníkov zmluvného vzťahu, t.j. dodávateľ a spotrebiteľ, zmluvou spotrebiteľskou, a musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd prvej inštancie zistil, že v danom prípade zo zmluvy o splátkovom úvere nie je

vôbec zrejme, z akých údajov veriteľ vychádzal pri výpočte RPMN. V zmluve o splátkovom úvere je síce ohľadne predpokladov použitých na výpočet RPMN uvedené, že „úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v Úverovej zmluve, výška Úrokovej sadzby a Poplatky za správu Úveru platia až do splatenia Úveru“, avšak v zmluve nie sú uvedené konkrétne vyčíslené predpoklady, z ktorých veriteľ vychádzal pri výpočte RPMN. Zdôraznil, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je jedným z najdôležitejších údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, keďže sú v ňom zohľadnené všetky náklady, ktoré musí dlžník, t.j. spotrebiteľ za úver veriteľovi, t.j. dodávateľovi zaplatiť. Preto pri údají o ročnej percentuálnej miere nákladov zákon stanovuje povinnosť uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet a teda nepostačuje uviesť len samotnú jeho výšku (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/7/2017 zo dňa 6.4.2017). Zároveň v zmluve o splátkovom úvere chýba aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z., a síce doba trvania zmluvy. Zatiaľ čo termín konečnej splatnosti je v predmetnej zmluve presne špecifikovaný dátumom, t.j. 20.08.2020, doba trvania zmluvy nie je presne v zmluve časovo špecifikovaná, keďže označenie, „že zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom“, nezodpovedá vyššie opísanej zákonnej požiadavke na uvedenie doby trvania zmluvy, keďže v nich chýba presné časové vymedzenie obdobia trvania zmluvy.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalobca má nárok na vrátenie sumy, ktorá bola žalovanému poskytnutá vo výške 8.500,- eur, a žalovaný z poskytnutého úveru uhradil žalobcovi sumu 10.762, 32 eur, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca považuje za nesporné, že zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., poukazuje v tejto súvislosti na skutočnosť, že na prvej strane zmluvy sú pod samostatným odsekom s označením „predpoklady použité na výpočet RPMN“, opísané všetky predmetné predpoklady použité na výpočet RPMN. Žalobca sa nestotožňuje s právnym názorom súdu v zmysle ktorého súd deklaroval, že zmluva neobsahuje uvedenie konkrétnych predpokladov použitých na výpočet RPMN. Podľa názoru žalobcu súd vychádzal pri vytváraní predmetných záverov z nesprávneho zistenia skutkového stavu, ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bez opory v právnych predpisoch vyložil pojem „predpoklady použité na výpočet RPMN“ spôsobom, ktorý zo zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, čo je v právnom štáte neprípustná tvorba práva zo strany súdu, ktoré nereflektuje požiadavku právnej istoty a trojdelenia štátnej moci. Žalobca nespochybňuje, že súd je oprávnený vykladať právne predpisy, avšak v žiadnom prípade nemožno túto právomoc súdu chápať ako možnosť tvorby práva zo strany súdu, resp. akceptovanie záverov, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Predmetná zmluva obsahuje informáciu o výške schváleného úveru, počte mesačných splátok, výške mesačných splátok, termínu prvej a poslednej splátky úveru, úrokovú sadzbu, RPMN, ako aj celkovú čiastku, ktorú mal žalovaný zaplatiť. V zmluve je zároveň v súlade s ust. § 19 zákona o spotrebiteľských úveroch uvedené na základe akých predpokladov bola RPMN vypočítaná. Nesúhlasí so záverom súdu, že v zmluve absentuje údaj ohľadom doby trvania zmluvy, keď v zmluve je jasne určená doba trvania zmluvy (120 mesiacov od 20.09.2010), ako i termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (dňa 20.08.2020). Preto považuje záver súdu o nesplnení podmienky v zmysle ust. § 49 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. za nespreskúmateľný až zmätočný. Žalobca sa preto nestotožňuje s právnym záverom súdu ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe zmluvy. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe vyhovel, alternatívne navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad

vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

12. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

13. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s.) ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 20.08.2010 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere (ďalej len „zmluva o úvere“). V zmluve o úvere bolo uvedené: celková výška úveru 8.500,- eur, úroková sadzba fixná do splatnosti, 15,90% p. a., v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, ročná percentuálna miera nákladov 18,53 %, priemerná hodnota RPMN 13,63 %. Celková čiastka spojená s úverom predstavuje 17.554,27 eur. Tiež je tam uvedené, že poplatok za správu úveru predstavuje 1,99 eur mesačne, poplatok za upomienku je 23,24 eura a spracovateľský poplatok 189,17 eur. Zo zmluvy o úvere zároveň vyplýva, že od čerpania úveru do 31.08.2010 prvá splátka predstavuje 47,04 eura a od 20.09.2010s splátky vo výške 144,33 eura mesačne s počtom splátok 120. Zatiaľ čo termín konečnej splatnosti je v zmluve špecifikovaný dátumom, t. j. 20.08.2010, doba trvania zmluvy nie je presne v zmluve špecifikovaná. V čl. II bod 9 zmluvy je uvedené: „Úverová zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s Úverom.“

17. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo okrem iného aj uvedenie doby trvania zmluvy.

18. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je údaj o dobe trvania zmluvy jeden z dôležitých obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv, ktorého absencia je postihnutá sankciou bezúčinnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vzhľadom na to, že ZoSÚ nepostihuje sankciou bezúčinnosti a bezpoplatkovosti absenciu alebo nesprávne uvedenie ktorejkoľvek obligatórnej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 ZoSÚ, ale len taxatívne vymedzených náležitostí (viď § 11 ZoSÚ) možno mať za to, že doba trvania zmluvy patrí medzi jeden z najdôležitejších obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na to, že gramatickým výkladom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ možno dospieť k záveru, že je potrebné rozlišovať medzi pojmom „doba trvania zmluvy“ a pojmom „termín konečnej splatnosti úveru“. Pojem „doba trvania zmluvy“ je potrebné vykladať ako dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená, pričom môže ísť o dobu neurčitú alebo o dobu, ktorá je totožná s dobou na ktorú sa uzatvára napr. zmluva o bežnom účte. Uvedený pojem tak nemožno stotožniť s dobou čerpania, resp. aktuálneho čerpania konkrétneho úveru. V predmetnom prípade bola zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzatvorená na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom (čl. II bod 9 zmluvy). Uvedenú formuláciu však ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za splnenie si povinnosti vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, pretože z neho jasne a zrozumiteľne nevyplýva presne do kedy, resp. do ktorého okamihu uzatvorená zmluva má trvať. Stanovenie doby trvania zmluvy ako jednej z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy totiž vyžaduje presné a jasné vymedzenie informácie. Rovnako nepostačuje, ak je spotrebiteľ povinný si odvodzovať takýto údaj alebo informáciu z iných ustanovení zmluvy. Z uvedeného dôvodu preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že uvedený údaj si mohol žalovaný zistiť, resp. odvodiť napríklad z dátumu ku ktorému mal uhrádzať mesačné splátky, počtu splátok, či

termínu konečnej splatnosti. Počet a výška splátok úveru predstavovali v čase uzatvorenia zmluvy samostatné zmluvné náležitosti, ktorú súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim, resp. neurčito a nejasne uvedeným údajom o dobe trvania zmluvy.

19. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné neuvedenie, resp. nejasné a nezrozumiteľné uvedenie doby trvania zmluvy spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, a preto sa nebolo potrebné ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zistenými súdom prvej inštancie, s ktorými žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil.

20. Keďže v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ absencia údaje o dobe trvania zmluvy je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi len istinu poskytnutého úveru, t. j. 8 500 eur (sumu, ktorá mu bola reálne poskytnutá). Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný právnomu predchodcovi žalobcu reálne uhradil 10 762,2 eura, preto správne postupoval súd, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

21. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

22. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 odsek 1 CSP. v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, nevznikli žiadne preukázateľné trovy konania, ani ich nežiadal priznať a žalobcovi, ako neúspešnej strane sporu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).